

**Προσευχή της Οσίας ασκήτριας της Καλύμνου
Μαγδαληνής, της Γερόντισσας της ελεημοσύνης (
3 Αυγούστου 1952) (Δρ Χαραλάμπης Μ.
Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των
Αλεξανδρέων Εκκλησίας)**

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

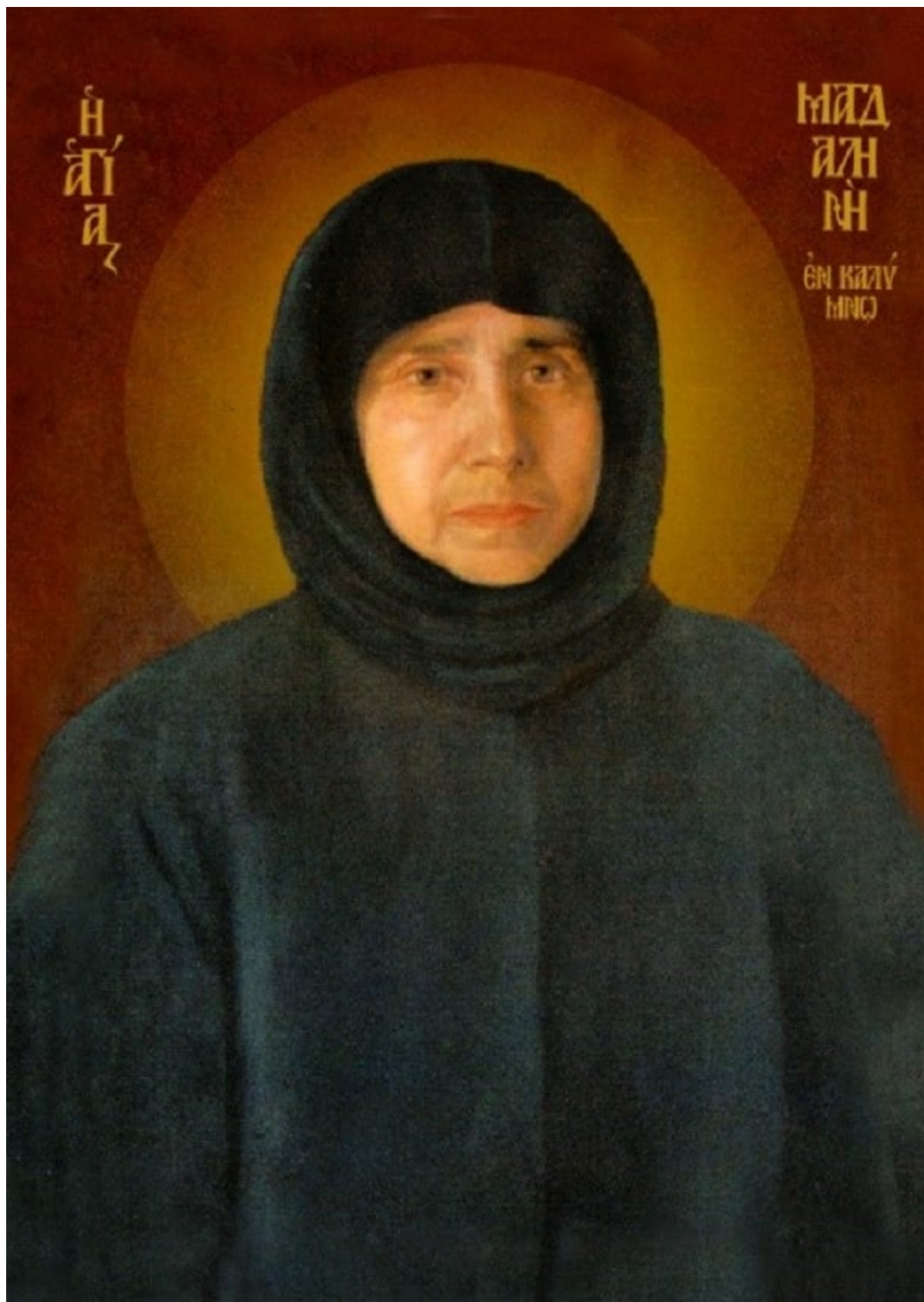
Στις 3 Αυγούστου μνημονεύουμε μετ' εγκωμίων την μνήμη της Οσίας ασκήτριας της Καλύμνου, της Γερόντισσας της Μονής του Ευαγγελισμού στο Άργος της ευάνδρου αυτής και καλλίπαιδος νήσου, της Γερόντισσας της ελεημοσύνης.

Αυτή μιλούσε με παρρησία, αλλά και με δάκρυα ευχαριστίας και «εν 'αφελότητι

καρδίας» στον ουράνιο Νυμφίο της και του έλεγε:

– «Κύριε, σε διψάει η ψυχή μου και σε ζητάει! και πως να μην Σε ζητήσει, αφού Εσύ πρώτος τη ζήτησες, την ανέσυρες από τον κόσμο Εσύ που «από κοπρίας ανυψείς πένητα» (Ψαλμ. 112, 7). Εσύ πρώτος τη ζήτησες και της έδωσες να γευθεί τη γλυκύτητα του Αγίου Σου Πνεύματος. Γι' αυτό και η ψυχή μου Σε αγαπά μέχρι τέλους!

Και ο Χριστός, στού οποίου την αγάπη η Οσία Μαγαδαληνή δόθηκε ολοκληρωτικά όχι μόνο με την ασκητική της διαγωγή, που την ανέβασε στα ουράνια δώματα, αλλά και με την ελεημοσύνη της.

Στην λαίλαπα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου που έφερε την πατρίδα μας στην εξαθλίωση, το Μοναστήρι του Ευαγγελισμού μαζί με όλο το λαό της Καλύμνου δοκιμάσθηκε πολύ. Οι πόροι συντηρήσεώς του ήταν πενιχρότατοι. Η σκληρή δοκιμασία έγινε εφιαλτική με πείνα και θάνατο. Η υποτυπώδης βιοτεχνία των

τσεμπεριών που έφτιαχναν η Γερόντισσα Μαγδαληνή και οι καλόγριές της δεν λειτουργούσε και γιατί δεν υπήρχαν χρήματα για να αγορασθούν οι πρώτες ύλες, αλλά και γιατί ο κόσμος δεν τα αγόραζε από έλλειψη χρημάτων. Η Γερόντισσα πιστή στην πρόνοια του Θεού δεν απογοητευόταν. «Για όλους μεριμνά ο Θεός μας, δεν θα μεριμνήσει για τις νύμφες του», έλεγε, «για τα πλάσματα που του αφιερώθηκαν, για τα φιλέρημα πετεινά, που περιμένουν από τον ουρανό την τροφή τους»; Έσπευδε στην εικόνα της Ευαγγελιστριάς και ευλαβικά της ανέθετε τη συντήρηση του Μοναστηριού της λέγοντας: «Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου». Και η Παναγία γνώριζε τις ανάγκες των μοναστριών της και τις κάλυπτε με αγαθά, πολύ περισσότερα από όσα χρειάζονταν, για να κάνουν και ελεημοσύνες στον πεινασμένο και ταλαιπωρημένο λαό του Παιδιού της.

Η Πρόνοια, η σκέπη και η προστασία της Παναγίας μας τα δύσκολα εκείνα χρόνια ήταν ζωντανή προς το Μοναστήρι της Γερόντισσας της ελεημοσύνης. Και το Μοναστήρι όχι μόνο δεν λιμοκτόνησε, αλλά σκόρπιζε και σε ελεημοσύνες πολύ περισσότερα από όσα του χρειάζονταν στον ετήσιο διατροφικό του κύκλο. Τα λίγα χωράφια που έσπερναν μόνες τους οι καλόγριες τα ευλογούσε ο Θεός και επαρκούσε ο καρπός τους όχι μόνο για το ψωμί του Μοναστηριού, αλλά και για πολλών φτωχών οικογενειών του νησιού.

Την ώρα του λιχνίσματος του σταριού στα αλώνια μαζεύονταν πάνω από τριάντα άτομα γύρω από το αλώνι του Μοναστηριού περιμένοντας το μερίδιο της αγάπης. Μόλις τελείωνε το λίνισμα η Οσία Γερόντισσα Μαγδαληνή έδινε εντολή πρώτα να μοιράσουν στον καθένα, ο,τι τη φώτιζε ο Θεός, και μετά να γεμίσουν τα δικά τους τσουβάλια. Και όσο μοίραζαν ελεημοσύνη στους φτωχούς τόσο περισσότερο στάρι έμενε για τα δικά τους τσουβάλια. Η αγάπη της προσφοράς αύξανε τις ποσότητες του σταριού, αφού «ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός» (Β΄ Κορ. θ΄ 7).

Η πόρτα του Μοναστηριού όλο το διάστημα της δοκιμασίας του λαού μας δεν έκλεινε. Παρέμενε ανοικτή και περίμενε τους ενδεείς, για να τους μοιράσει όχι από το περίσσειμα, αλλά από το υστέρημα, το οποίο, όμως, ο Κύριος αμέσως αναπλήρωνε, όπως της ελεήμονος χήρας στα Σαρεπτά της Σιδωνίας, που φιλοξενούσε τον Προφήτη Ηλία, το δοχείο του αλεύρου και τον καμψάκη του ελαίου (Γ΄ Βασ. ιζ΄ 9-16). Η Γερόντισσα Μαγδαληνή πάντοτε τόνιζε ότι ο Χριστός, ευλογώντας τους «πέντε άρτους και τους δύο ιχθύας», τους πολλαπλασίασε, ώστε να φάνε και να χορτάσουν «πεντακισχίλιοι άνδρες, χωρίς γυναικών και παιδίων» (Ματθ. ιδ΄ 21). Στον οίκο του Θεού Πατέρα, «οι άρτοι περισσεύουν» (Λουκ. ιε΄ 17), ενώ στην εξορία της αποστασίας και της σκληροκαρδίας, τα αγαθά στερεύουν και ο άνθρωπος λιμοκτονεί.